

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

UN BON PARTIT.

Ja tenim la calor á sobre, y segons sembla aquest any s' hi farà de valent; are com are 'ls amos de las barracas d' aygua ab sucre ja s' hi han fet barba d' or. Los cafés no s' entenen de tant despaig de mantecados y altres refrescos, que encare no 'ls hem acabat de pendre, que ja tenim més calò y més set que avants. Lo sant y senya del dia es: ¡Quina calor! Reparéuho bè, encare dos coneguts no 's troban pèl carrer, en lloch de preguntarse pèl bèn estar mutuó, 'ls veuréu com se treuhen lo mocador de la butxaca, aixugantse 'l suhor, y dient pestes y disbarats del istiu. Y com diuhen que are tota cuca viu, com si 'l sol no bastés per cumplir ab son cometido, se venen pèls nassos tal munió de mosquits, que casi bè un hom' no t'è prou mans per darse un tip de clatelladas tot aconseguintlos.

¡Ay calor! ¡Qué m' en tens d' empipat! ¡Aixis te clavessin tot un trimestre de hivern entre cap y coll! Quant jo veig que 'ls russos tenen aquella fresqueta y encare s' embolican ab nihilisme y matar juheus, sense ser á la senmana de Passió, ja 'ls arreglaria jo si fos Nostr-amo; aviat durian jipijapa, per compte de aquells barrets peluts com lo d' alló dels Madjiars.

Cada dia enjogo al menos vuit patricons de suhor, mullo la roba de tal manera que si me la mudés gaire, aviat las planxadoras treurien sanch per la boca.

Sort que no més me cambio la camisa mes per altre, y me la planxo jo mateix posantla á la cadira y assentantmhi á sobre.

Y t' arriba 'l dimecres, y apa, noy, á fer article per l' *Esquilla*. ¡Qui volen que tinga humor! Vostés 'm fan riure. ¿Cóm volen que m' empesqui un assumpto? si tinch lo cap estobat del sol, que sembla un melò madur que 'l concejal de la plassa l' haja fet llensar per nocivo á la salut pública.

Jo voldria que 'm vejessin instalat en lo mèu quint pis de la part del deltras y en lo carrer de la Cera. Lo sol bat totas las catorze horas de sa carrera sobre las parets de aquella mena de fornet de quatre pesetas mensuals. Si obro la finestra, encare es pitjor perque la calor hi entra ab més esbarjo. Ja 'ls dich que allò no es pis ni tal cosa, es una incubadora artificial. Ahir mateix, que vaig aná á casa una tia que tinch que ven á la plassa, 'm va regalar un parell d' ous que 'm guardava per fer avuy un tiberi tot esmorsant; pero aquest demati quant m' hi llevat al anarlos á treure m' hi trobat que ab la calor s' havian covat, tornatse un parell de pollastres. Pero la desgracia que sempre 'm persegueix ha fet que se m' asfixiessin, perque al sortir del ou encare han trobat més calor en lo mèu quarto que dintre las esclafollas.

Are que ja hi comensat, los acabaré d' explicar la mèva vida.

Me llevo á las onze per no ser tantas horas en lo mon, surto de casa y cap á la Boqueria, ó per las altrás plassas, y tastant fruyta com si 'n volgués comprar esmorso; després m' arribo á alguna font, y bech un bon trago d' aygua, que ab la fruyta que m' hi menjat, s' arma tal revolució al ventrell, que 'ls dolors me distreuhen la gana per una pila d' horas.

Alli á la una, cap al café, ahont comensa á haverhi concurrencia; 'm poso á la taula dels mèus companys, y 'l mosso ja ho sab tant bè, que sens preguntarme 'l que vull, 'm porta 'ls diaris y se 'n torna. Al cap d' un rato van compareixent los amichs y á medida que prenen lo seu café, me 'n posan dugas ó tres collaradas en una copa; pero may arribo á pendre 'l calent, perque com venen de un á un, quan lo segon me dona la racció, la primera ja es freda: al tenir tota la recapta arreplego algun terrosset de sucre y fenthi brometa y aprofitant los acabaments de tots los cigarros, passo perfectament la tarde fins á las cinch.

Aquesta es l' hora de espavilarme pèl dinar y are pot dirse que comensa la mèva única ocupació del dia. 'M passejo per la Rambla fins á trobar algun conegut d' aquells que jo ja sè qu' están á dispesa ó menjant á la fonda. Quan los trobo, y com que tots los mèus amichs me coneixen á fondo, m' hi enganxo y cap á dinar falta gent. Jo ja procuro no cansarlos fent que may sigui 'l mateix dos dias seguits.

Suposin que vaig ab un que viu á dispesa: al arribar á la casa, fem veure que tenim d' enrahonar en secret, y per lo tant demana que per aquell dia l' hi serveixin lo dinar al seu quarto. Accedeix la mestressa

y comensan á portar la teca. Encare la minyona no ha girat l' esquena, parèm d' enrahonar y ja 'm tenen á mi escurant plats, devorant lo pa y 'l vi ab tal afició y llestesa, que sembla que m' ho merji per art de bruixeria.

Si es á la fonda, busquem un recò que no hi haja gaire gent y faig lo mateix, acabant per ficarme tots los postres á la butxaca. 'Ls mossos s' estranyan de que ab tanta pressa aquell dia 'l mèu amich s' acabi 'l menjar; pero no diuhen res y si alguna vegada m' atrapan menjant del plat de mon amich, faig veure qu' ell m' ho ha fet tastar, y llavors jo faig elogis de la cuyna dihent que si no fos per la familia, jo menjaria allí antes que en cap altra fonda.

A entrada de fosch me 'n vaig á casa un amich qu' es corista y ab ell entro al teatro. S' acaba la funció y me 'n vaig altra vegada á casa, que ja li dich jo que trobo 'l pis calentó qu' enamora. Avants de ficarme al llit, agafo tota la roba y drapets que tinch al *guardarropilla* y m' ho poso á sobre; un cop bèn arripit, trenco 'l suhor y quant casi bè m' asfixio llavors me despullo y 'm tiro á sobre 'l catre. De aquest modo puch adormirme, pues per calent que sigui 'l jas, no arriba á la temperatura que tenia abrigat ab los drapots y querigalls.

Al hivern faig exactament la mateixa vida, ab la sola diferencia que al entrar al pis, que ni á Siberia hi fa tant griso, 'm despullo, nuhet com un ángel, y passeio amunt y avall fins arrencar un petament de dens, y tremolor general, qu' en aquell instant trobo 'l llit tant agradable com si m' hi haguessin posat l' escalfeta ó 'l mahò calent.

Tota la mèva feyna consisteix en cambiar sovint de taulas de marmanyeras per anar á esmorsar y buscar forsa coneixensas que tingan la familia fora de Barcelona.

De robeta estich bè, gracias á Dèu, y 'ls amichs que 'm donan la seva quan n' están tips, jo encare 'n tinch per vestir á dos ó tres pobres.

Per lo demés no gasto foch ni llum; per dormir no 'n necessito, y com no estich may á casa, perque las vitas las rebo á la Rambla ó al café, velshiaqui l' home trempat. Si may d' aquells cassos haig de fer algun gasto, hi vaig bèn lluny de casa y ho quedo á deure.

Lo lloguer son quatre pessetas y me las dona un amich qu' es de bona casa y fá un xich lo calaverot, y quan s' ha d' empenyar alguna cosa, com ell se 'n dona vergonya, l' hi porto jo, que no 'm fá cap frente 'l veure la cara de un prestamista; ell me volgués á mi en cambi d' alguna cantitat; oh y que fins m' empenyaria la papeleta que 'm dessin!

Vindrà potser un dia que tots los companys se cansarán dels mèus xistes y de las gorras que 'ls faig, y m' abordarán lo gos. Bueno, no m' espanto: llavors diré que soch de la Juventut católica y potser encare fent posarhi *certainas personas*, m' arreglarán un bon cament.

J. DERN.

LA MONJA.

AGONISANT!

Vaig abandonar a la mare quant ella de mi necessitava! Pobral! Si va patir al separarnos! Pagat lo meu dot al convent no més l'hi va quedar un sistellet per anar a implorar la caritat, y jo, bàrbara de mi, vaig consentirho. Are que l'ànima se'm despren del cos, tremolò: la imatge de la que jo vaig deixar me perseguix, la veig a totes parts y me beneheix encare. ¡Lo qu' es lo cor de una mare! Ella que potser va morir de miseria.... perquè qui havia de amparar a la pobre velleja, draposa y miserable? ¿qui havia de donar calor a son cos, al cor de l'hivern, quan la neu amortallava la terra, y la neu dels anys sos cabells! ¡Dèu meu! Això m' horrorisa, 'm destrossa las entranyas. Los fills deuen ser l'apoyo dels pares quan son cos se doblegui, y jo la vaig abandonar. ¿Què hi fet jo a la terra, si en lo moment que devia ser útil a la que 'm va donar lo sér, me vaig tancar al claustre, voltada de parets menes espessas que 'ls remordiments que han caigut dia per dia, gota per gota, com plom derritit damunt mas entranyas?

Jo no puch implorar perdó, jo soch malehida, mos llabis no poden pregar ni sols intentarho.

A las nits, quan sento 'l vent xiular per las escletxas del finestral de ma celda 'm desperto esbarada; sento ab ell a la mare que 's plany, m' esgarrijo, acluco 'ls ulls, la imatge de Jesús qu' està clavada a la creu, damunt lo reclinadori, pren agegantadas formas y 'm llansa anatemas amenassantme; mos ulls 's escaldan de tant plorar y entre somnis y martiris acabo de passar la nit. Quant tardan a rompre's los cercles de la vida! Si per no dormir baixo al claustre, las gòticas figuras que omplan sos ninxos s' animan, la lluna las vesteix ab ropatjes de plata y mostrantme sas caras severas veig sos llabis de pedra moure's febrament; no lleans cap veu, mes jo sento en mon interior com pluja de foch sas acusacions.

La caiguda de la tarde rebat sa llum als colorats cristalls dels ojivats finestrals del temple; quan jo hi entro per pregar, aquella llum de vius colors se cerneix sobre meu, donantme un aspecte terrible.... ¡oh, mare mèva! Perdonéume, avuy que mon cos està inclinat a la tomba!

Jo ja sento la mort que m' abruga ab sa túnica de gel, la llum de mos ulls se 'n va. Adèu, astre de foch, que t' ensorras cada tarde dins ton llit de núvols d'or; mon esprit també vola cap al ponent de ma vida, serveixli avuy de guia.

Morir sens que la mare reculli mon darrer petó 'm desespera... mes no, ella no pot baixar d' allà, damunt ahont gosa la pau de 'ls justos trepitjant alfombras d' estrelles, coberta de dilatats horisons plens de llum y poesia, per besar un cos malehit.

Vaig ser una infame; vaig pensar fer una obra meritòria, al ferme esposa del Senyor, y vaig cometre un crim. ¡Quàn més noble es l' obra de una mare educant a sos fillets, morint voltada d' ells, benehida de tots y de tots plorada! Ella tindrà qui a las matinadas vaja a lleans flors y llàgrimas damunt sa llosa! Com se deu estremir dintre las capas de terra. ¡Cóm la oració d' aquellas criatures brota pura com de la flor de 'l liri los perfums, de sos llabis rosats; mentres que jo moro olvidada, plorada tant sols de mas estimadas aurenetas, las que nian a la cornisa del monastir y potser pèl funerari desmay que quan vindrán los vents d' octubre que marcirán sas fullas, las deixarà anar en forma de llàgrimas damunt ma sepultura!

Mare... mèva... perdonéume... reculliu la... mè... va àni... ma... L' angel de la mort bat sas alas... entorn meu... ¿qu' es aquesta campana que sento tocar? Mare, jo moro ma... l... e... h... i... da...

Y la lluna va comensar a enribetar ab cintas de plata sa vaporosa túnica de núvols vetllant lo gelat cadavre de la monja, estirada al peu del finestral.

A. SOLÀ Y VIDAL.

DESENGANY.

La vaig veure, 'm va agradá, la vaig seguir, y enraho; ella a mí no 'm va dir ré, jo vaig seguirli la pista, creyent tení una conquista per ferhi broma al café.

Estava boig d' alegría, l' esperava cada dia a la porta de sa casa; sortia un home una nit y mirantme fit a fit va passá sens dirme—asa.

Altre cop fent lo senyó, va obrirse 'm un gran balcó; surt un home y pataxop va tirar un' olla d' aygua y jo no portant paraygua 'm vaig quedar fet un xop.

Castiga'l volia ab pit, mes van dirme 'que era 'l marit arribat de llunyas terras, y vaig pensá:—(Un pensament) No t' emboliquis, gutierras, mira que t' farán mal bien.

RAMON CALVETE.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La calor se deixa sentir, y aquells que no han fugit de Barcelona en busca de una mica de fresca contra 'ls ardors africans que per la comptal ciutat se deixan sentir, acuden per las nits als teatros d' istiu qu' están en lo fort de la seva campanya.

Los filarmònichs se 'n van a la Sala Beethoven, ahont la companyia francesa ha posat l' ópera *Zampa* que ha obtingut un conjunt molt complert. Lo primer tenor M. Valdejo va realisar plenament las esperansas que havia deixat concebir en lo *Somni de una nit d' istiu*, la Mme. Gally Laroche no va quedarse pas endarrera. Molts aplausos per ells y demés parts de la companyia.

Los aficionados a la declamació cap a Novedats; ahont los estrenos se succeixen l' un darrera del altre, sense interrupció. Després dels beneficis de la Glech y de la Marchi Maggi, ha fet lo seu en Novelli, qu' es un dels actors que més han cridat l' atenció del públich barceloní. En *Una partida de Scacchi* va demostrar que dominava la serielat y en la comedia *Un agent de policia* que tenia la clau de las riallas del públich. Jo no havia vist encare un actor més dúctil com en Novelli. Va rebre molts regalos en mostra de las grans simpatias que se l' hi professan. Entre ells figurava la *Manola* de 'n Vallmitjana, que l' hi van regalar alguns admiradors a falta de una mànola de debó.

Al Espanyol a benefici de la simpática Cortés de Pedral va cantarse l' ópera-panyola «Marina»; y al Tivoli *La guerra santa*, més ajustada que en las primeras representacions, continua cridant públich que admira la bellesa del decorat.

La casa de vecindad se titula un ball, colecció de casi tots los espanyols, que s' ha posat al Bon Retiro, ab éxit complert, en tant que s' están fent los preparatius per l' estreno de la sarsuela de gran espectacle *Las devanadoras*. Y a Massini ab lo *Proceso del can-can* han trobat ocasió d' alsar la cama y fer aplaudir al públich, que per un ralet no més troba fresca y recreo.

Finalment, al *Circo Ecuestre* son cada nit més aplaudits los clowns *Martinetess*, ab las sevas travesuras; y principalment lo gran tirador Capitá Rossell, que allà hont posa l' ull posa la bala.

Aquell modo de trinxar patatas a tiros, de treure una patata del cap del seu germá, un tap del coll de una ampolla y de foradar un puro, es un espectacle qu' esparvera y admira al mateix temps.

Lo Capitá Rossell pot escupir a la cara de 'n Paul de Cassagnac, sense temor de que 'l célebre diputat escandalós lo desafíhi. Al menos ja 's guardarà prou de desafiarlo a pistola.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Carlos V, lo célebre emperador, donava 'l següent consell al seu fill Felip II:

—Si desitjéu que tothom respecti 'ls vostres estats, situhéu la Cort a Bruselas; si voléu conservarlos, establiu a Barcelona; si voléu perdre 'ls trasladéu a Madrid.

D. Pere II, rey d' Aragó, estava preparant una gran flota per anarse'n a Italia. Va olorarlo lo legat del Papa y va preguntarli qu' es lo que 's proposava ab aquells preparatius.

Lo rey va respondre:
—Si la mèva ma dreta sapigués lo que fá l' esquerra, me la tallaria.

Lo poeta Zárate que com tants altres va brillar durant lo reynat de Felip IV era un home franch y desembrassat de carácter.

Un dia anant ab carruatje pèl Prado de Madrid va crusarse ab lo carruatje en que anava 'l Conde Duch de Olivares y treyent lo ministre 'l cap per la portella, va preguntar ab aire impertinent:

—Sr. doctor, ¿quant s' acabarà 'l mon?
Zárate va respondre:
—Lo mon no pot acabarse sino de una manera.
—¿Cóm?
—Manant vostre excelencia.

RECORT.

Fá cinch anys, tendra donzella, que ta vida 's va acabar; fá cinch anys, per mala estrella, que ta boqueta tant bella l' últim adèu me va dar.

Cruelment la Parca avara nostres amors va finir; y 'm sembla veure encare quan nos donguè 'l sí ta mare l' immens goig que vam sentir.

Per la vila 'ns admiravan, éram l' encant de la gent; las minyonas t' envejavan y a mí, encare que s' ho callavan, m' envejava lo jovent.

Ansiavam ab alegría cada any la festa major, y encare que lo bó sortia, a la plassa, no hi havia una parella millor.

¡Fat crudel! ¡Nostra mudansa qui podia may pensar! Destruint nostra esperansa, ab son rosech l' anyoransa nostres cors va destrossar.

Mes avuy que ja reposa mon pit del crudel trastorn; que veig ab pensa calmosa que t' tindria per esposa y uns quants fills a nostre entorn,

no t' donguis pas per ofesa ab mon pensar verdader, donant tréguia a ma tristesa, sols dech dirte ab gran franquesa: ¡Quin favor que 'm vares fer!

BAUDONERO ESCUDÉ VILA.

ESQUELLOTS.

Ja tenim ajuntament nou, ó millor dit, ajuntament vell forrat de nou.

Ja s' han repartit cárrechs y destinos dintre de las comisiones generals y las particulars, de manera que no hi ha un sol regidor que s' haja quedat sense un tros de carn ó sense un os per entretenirse.

Celebrarém que 'ls hi probi; pero encare celebrarém molt més que l' hi probi a Barcelona.

L' escena passa en una tran-via. Puja un transeunt, va per pendre asiento y 'l conductor l' hi diu:

—Puji a dalt.
—¿No hi ha assientos desocupats al interior?
—No hi fa res: puji a dalt: hi ha una roda espatllada y si a dintre carregavam massa, algú pendria mal.
De manera que ja tenim tran-vias coixas.
Y un nou refran: «Qui va ab una tran-via coixa, al cap del viatge es tant coix com ella.»

L' altre dia 'ls amichs de un malalt qu' era al Hospital de Santa Creu, van tenir que trasladarlo a un altre siti, a conseqüencia del escándol que l' hi havian mogut, per no haver volgut rebre 'l viatich.

Los dos capellans encarregats de convence'l, varen alborotar la sala ab los seus crits é insults.

Y encare hi ha qui parla del Hospital civil.
¡Si al menos ne diguessin incivil!

S' anuncia una puja del pá.
Un tranquil:—Aixó ray, menjarém coca.
Un supersticiós:—Veus'aquí 'ls efectes de l' estrella ab qual!

Un pobre:—Diuhen que 'l pá puja: a veure si al últim arribará aquí a sota terrat.

Segons diu un periódich científich, a l' Arabia s' ha descubert una planta que té unas llavors tant raras, que si las fan assecar y las trituran y las prenen a tall de rapé, tenen la virtut de fer riure sense poder evitjarho.

Aquí a Espanya no serán pas de gran aplicació, ja que la meytat del espanyols se riu de l' altra meytat. No més serán útils al teatro, per quan s' estreni una obra dolenta.

Ja tenim un nou académich: lo capellá D. Gabino Tejado.

No se l' hi coneix cap obra notable, y a pesar de tot ell será legislador de la llengua espanyola. Son ventatjes de certs apellidos: Tejado vol dir teulada.

Y D. Gabino que no podia entrar a l'Academia per la porta hi ha entrat per la teulada.

La ruleta, 'ls blanchs y negres y 'l monte funcionan activament en distintes cases de Barcelona.
¿No 'n tenen noticia las autoritats?
¡Ay Senyor!

«Todo Madrid lo sabia, todo Madrid menos él.»

«Qui juga no dorm,» diu l' adagi.
Y en efecte: 'ls jugadors no dormen porque están treballant de nit y de dia.
En cambi ja dorm qui no hauria de permetre que la segona capital d' Espanya fos un immens garito.

¿Qué fá 'l cos de policia? ¿Qué fá 'l cos judicial?
Francament, davant de las proporcions que va adquirint lo vici, son dos cossos aquests que no haurian d' amagar lo cos. No poden, ni deuen.

L' enquadernador Sr. Salvatella ha publicat lo primer tomo de la *Biblioteca amena é instructiva*, consagrat a honrar la memoria de Calderon de la Barca.

Conté dos dramas del immortal poeta, un auto sacramental, una jácara y un entremés: lo catálech comentat de totas las sévas obras, alguns judicis crítichs y la relació de las últimas festas. Hi ha ademés grabats dels sigles XVII, XVIII y XIX y está ricament enquadernat.

Lo millor de tot es que no val més que tres pessetas. Se ven a la llibreria de 'n Lopez.

Segons hi llegit en un periódich, a Martorell s' ha fet un pregó manant tancar las tabernas a las onze de la nit y que tothom que surti al carrer d' aquella hora en amunt, duga un fanalet encés.

Una pregunta: potser l' autoritat qu' ha fet lo pregó sabia dar-me la resposta:
—¿Quin dia ressucita 'l conde d' Espanya?

La calor apreta qu' es un gust.
Un embustero explicava 'l següent cas per ponderar la que 's deixa sentir:

«Aquest dia trobo a un meu amich, y sense dir cap mentida, al menos tenia tres pams més d' estatura que ordinariament.

—¿Y aixó? l' hi pregunto. ¿Cóm es que t' estiras d' aquest modo?
—Jo t' ho diré: tot l' hivern passat vaig anar prenent mercuri, y are 'm succeheix com ab los termómetros, que ab la calor se dilata.»

Ja hi dit en un altre esquellot que aquí a Barcelona 's juga descaradament.

Tal vegada las autoritats consenten aquest escándol baix lo punt de vista higiénich.

M' explicaré.
Entran en una casa de joch ab l' intenció de guanyar tres ó quatre cents duros, y comensan a apuntar.

Roda la ruleta y a cada cop los hi surt lo tret per la culata. Per últim se 'ls ne duhen la darrera pesseta y 's quedan frets y gelats.

Ja pot venir calor: no la sentirán.

Un amich porta a un seu company a visitar una torre que ha construhit pèl seu regalo.

Entre lo que l' hi ensenya hi figura una hermosa glo-rieta, ahont hi ha una taula parada.
—¿Qué t' sembla aquest menjador? l' hi pregunta.
—Home, aixó dependrà del dinar.

A casa del meu barber:
Mentres m' están afeylant, un gos bastant gros se planta davant meu y 'm mira de fit a fit.

—¿Qué t' aquesta bestia? pregunto jo.
Lo barber tot esmolant la navaja 'm respon:
—Jo 'us ho diré: algunas vegadas me distrech y sense voler tallo una orela del parroquiá. En aquest cas l' hi tiro, se la menja y en paus.

Un home molt ingeniós vá anar a buscar a un capitalista propositantli montar una fonda, per fers'hi rich en poch temps.

—La base, deya, no es alló tant vulgar de donar gar-sas per perdius; res d' aixó. Jo serviré un pardalet y 'l pendrán per pollastre.

—¿Y com t' ho farás?
—Junt ab lo plat, donaré al parroquiá unas ulleras ab vidres de multiplicar.

QUENTOS.

Uns senyors que ván cada any a Sant Hilari a pendre las ayguas, posan a casa de un pagés, y aquest any al

arribarhi 'l troban molt flach, sumament desmillorat.

—Y donchs, Sevè, ¿qué teniu?
—No res: tenia a un germá malalt, y 'l dia que 'l metje l' hi vá receptar una medicina, vá morir-se.

—Ah, ja ho entench, lo sentiment...
—No, senyor, no, la medicina...

—¿Y donchs qué vareu fer? ¿Vos la vareu pendre?
—¿Qué havia de fer? costava una pesseta, no ha-
via pas de llensarla.

Entre dos cómichs que treballan en distint teatro.

—Aquesta nit si qu' estaré llest aviat: al final del segon acte 'm matan.

—Donchs jo tinch molta més feina: al final de la co-media 'm casan.

Un jove preguntava a una senyora:

—¿Sabria dir-me porque 's posan tant macas las se-nyoras? ¿Será per enamorar als homes?

—No, ca: ho fém principalment per donar enrabia-das a las altrás donas.

Alguns periódichs estrangers han contat una anec-dota curiosa.

Se tracta del butxi de Lóndres, que estava a punt de celebrar lo quincuagésim aniversari dels seus serveys, quan al anar a sentarse a taula, reb recado de que hi havia una comissió que demanava parlarli.

Lo butxi maná que passés a la sala y sorti a avistarse ab la comissió.

La formavan tres perduts de la ciutat, los quals al veure's davant del butxi, varen dirli:

—No estranyi la missió que portém: som comis-sionats de tots los lladres de Lóndres que 'ns envian a donarli las gracias més expressivas pèl bon desem-penyo de la séva missió. Vosté es sumament humani-tari, los infelissos que cauhen a las sevas mans no pa-teixen, gracias a la destresa que vosté demostra.

Lo butxi, altament sorprés y halagat, envia a buscar a tots los convidats qu' esperavan al menjador, per ferlos presenciar aquella escena tant estranya.

Se repeteixen los discursos, la comissió es obse-quiada ab copas de Jerez, y al final de tot, la comissió de lladres demana permis per entornarse 'n; pero al istil seu.

Se 'ls dona 'l permis y fujan per la finestra.

La concurrencia se 'n torna al menjador; pero ¡oh sorpresa!
Tota la *vagilla*, qu' era de plata, havia desaparecut. Mentres los lladres entretenian al butxi ab aquella escena tant extravagant, uns companys d' aquells, convinguts degudament, s' aprofitavan.

Se tracta de un novelista molt vert y escandalós, y una pregunta:

—¿Quina carrera t'és?
—Crech qu' es *licenciat* en llettras.
—*Licenciat* no; si acás *licenciós*.

Un jutje a un delinqüent:
—¿Qué n' havéu fet dels cinquanta duros que vareu robar?
—Vaig repartirme 'ls ab los meus companys.
—Sempre exercint oficis deshonorosos.
—Pero no dirá vosté que no 'l practiqui honrada-ment.

En molts puestos del extranger de las targetas de visita 'n diuhen cartas de visita.

Una senyora en vigíllas de sortir a banys, vá fer enganxar lo carruatje dihent al seu criat:

—Ves sobre 'l tocador, hi trobarás un paquet de cartas, pórtalas qu' hem de anarlas distribuint per las casas que jo 't diré.

Dit y fet: vá comensar l' excursió fent alto davant de una pila de casas, en cada una de las quals deya la senyora:

—Deixahi una carta y torna.
Al últim lo criat preguntá:

—Perdoni, senyora, ¿falten encare molts visitas?
—Déu ó dotze.
—Donchs haurém de tornar a casa.
—Perqué?
—Perque ja no més me quedan dugas cartas: l' as de copas y 'l sis de bastos.

Lo criat havia pres un joch de cartas, en lloch de un plech de targetas.

Lo padri de un nen qu' está estudiant primer any de llati, l' hi pregunta:

—¿Quin numero tens a l' aula?
—Millor que l' any passat.
—Bé; pero quin numero es aquest.
—Lo catorze.

—Si no m' enganyo l' any passat tenias lo vuit.
—Si, senyor; pero 'l catorze es molt millor, porque es més apróp de la porta y hi passa més la fresca.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Prima-dos prima-segona no seria gens malot que 'ns arribéssim al tot a passar un xich l' estona: diuhen que hi ha funció molt bona ¿qué l' hi sembla, Sr. Pera?
—Prima-terça! Dos-tercera n' hi ha avuy, ho sé molt bé.—Tres.
—¿Que no sab que ho han suspés?
—¡Aixó sí que 'm desespera!

F. FLOS.

II.

—¿Qué segona lo Joanet?
—Dos que primera Nadal portarán una total cassada al bosch de Poblet.

DINOU DE MAIG.

SINONIMIA.

A Tot passant per la riera hont hi havia molts xicots, sense veure d' hont venia van tirarli un cop de tot.

TIJA XICH DE M. DE R.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5.—Un nom d' home.
- 3 4 5 2.—Una bestia
- 3 2 1.—Un element del globo.
- 3 2.—Un membre del cos humá.
- 1.—Una lletra.

J. CASAS (A) LLIMONA.

TRENCA-CLOSCAS.

¿Las fas?

Ab aquestas llettras, degudament combinadas, formar lo nom de un poble de Catalunya.

METE Y SACA.

ROMBO DE PARAULAS.

• • •
• • •
• • •

Sustituir los punts ab llettras que llegidas horisontal y verticalment digan. 1.ª ralla una lletra; 2.ª tú hi habitas; 3.ª nom d' home, 4.ª tots né tenim; 5.ª una lletra.

ESQ. OSNAIRE.

CONVERSA.

—Paula, cuiti, tregui 'l cap.
—Ay, los nuvis, que ván bé.
¿Cóm se diuhen, Tecla, ho sap?
—Are ho hem dit jo y vosté.

A. TOLRÁ.

GEROGLIFICH.

Roseta
o'ooo
A g o s t
QUEL
aygua

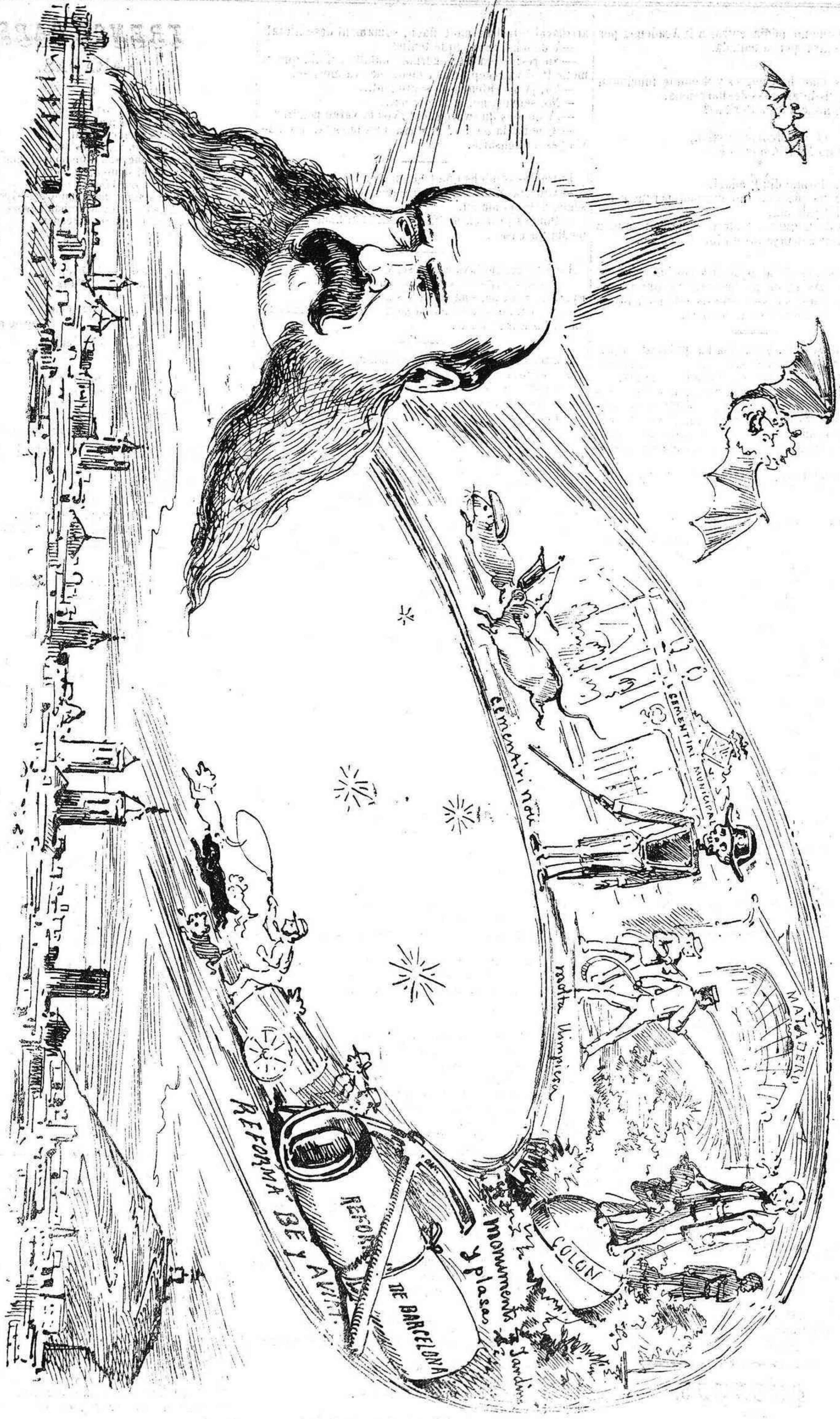
J. ESCOFET.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª.—*Es-ca-be-llat.*
- 2. IDEM 2.ª.—*Es-qui-va.*
- 3. SINONIMIA.—*Quarto.*
- 4. CONVERSA.—*Ca-pa.*
- 5. TRENCA-CLOSCAS.—*Támesis.*
- 6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—0 1 2 3 4
1 3 4 2 0
4 2 1 0 3
2 0 3 4 1
3 4 0 1 2
- 7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Janeiro.*
- 8. GEROGLIFICH.—*Ser gran d' esperit es bon re-quisit.*

L'ESTRELLA AB QUA.

Ja veurém aviat si 's cumpleix tot lo que senyala aquest cometa.